

JÁRTÓ RÓZA

Ügyintézés

Több napnak kellett eltelnie, mire rászánta magát, hogy elinduljon. Fogta az iratait. Egy félliteres flakonba vizet eresztett. Megkent egy karéj kenyeret zsírral, megsózta, majd egy átlátó zacskóba csomagolta. Ezeket is betette a reklámtáskájába. Ült még egy percet a hokedlin, de tudta, egyszer el kell indulnia. A fogasról leakasztva a kabátját, azt felvette. Aztán gondolva egyet, újra levette. A pulóvert is, és a szárítóról egy másikat, a zöld színűt vette elő.

Úgy érezte, hogy most, ebben a másik felsőben rendezettebbnek néz ki. Megint felvette a kabátot. A sálat rátekerde a nyakára. Arra gondolt, ha meghúzza jobban, akkor egy pár másodperc és nem kell elmennie itthonról. Akkor vége lenne mindennek.

De nem húzta meg, csak megigazgatta. Elindult.

Igazából még elég korán volt, de mivel nem volt pénze buszra, gyalog kellett mennie. Arra is fel kellett készülnie, hogy lesznek helyek, ahol a hó még el sincs takarítva. A csizmája meg lyukas volt. Nem is lyukas. A talpa vált el a fejétől. A közeli bevásárlóközpontban vett egy pillanatragasztót, és azzal ragasztotta össze. Eddig jól tartott. Abban reménykedett, hogy ha nagyobb hóban kell mennie, azt is kibírja a csizmája.

Az is eszébe jutott a hosszú úton, hogy mit érzett, amikor megvette ezt a csizmát.

Újra átérezte azt a jó érzést, amit a fizetésvárás váltott ki. Akkor még dolgozott. Annak már több mint tizennégy hónapja. Azóta több mint ötven munkahelyen volt, de sehova se kellett. Pedig már a takarítói állást is elfogadta volna. A munkanélküli segély is elfogyott.

Az új szabályzók szerint csak három hónapra fizették. Innentől semmi.

A szomszédja mondta, hogy igényelhet aktívkorúak támogatását. Persze, ez csak bizonyos feltételek mellett adható, és az

önkormányzat adja. Nem is igazán sok, épp csak annyi, hogy éhen ne haljon a gyerekekkel. De mégiscsak több, mint a semmi.

– *A keveset meg be lehet osztani. Csak a semmit nem lehet* – gondolta.

Igaz, járna a gyerektartás is, ami tízezer forint lenne, de az utóbbi időbe, nem kapta. Ennek, ha jól utánagondol, legalább négy-öt hónapja. Az a kis, tizenháromezer hétszáz forint családi pótlék meg, amit az állam ad, bizony nem sok. Az óvodai térítés ebből majd' ötezer forint. Szerencsére, a gyerekek még nem kellett bérletet vennie a buszra, de így is épp elég ki-gazdálkodni a mindennapokat.

A fürdőben nem is fűtenek. A konyhában lavórban mosdanak. A gázon melegíti a vizet.

A gyerek nagyon élvezi így a fürdetést. Ő kevésbé. De a vízdíj és a vízmelegítés díja így minimálisra csökkent. A gázdíj, mármint a főzőgázé meg átalány. Mindegy, mennyit fogyaszt, mindig annyi. Ezért is fűt azzal a konyhában. Arra gondolt, hogy tán' ésszerű lenne kivinni a kanapét oda, és akkor a szobát is lezárhatnák. Még ezt átgondolja.

Ami biztos: valamit tennie kell, hogy csökkentse a rezsiköltségét. Eddig jutott a gondolatsorban, mikor megérkezett a hivatalhoz.

A közeli presszó ablakában megigazgatta a haját. Így lépett be a hivatal ajtaján. Az előtérben megnézte a tájékoztató táblán, hogy hova is kell mennie. Az már biztos, hogy földszint. Ott az ajtókra ki volt függesztve, hogy melyik utcabeli kihez, melyik ügyintézőhöz tartozik. Ő a négyes irodához, egy Takácsné valamilyen Évához tartozott. Még az is oda volt írva, hogy az ügyintéző előadó. Nem mintha ez az információ mondott volna neki bármit is. Gyorsan körbenézett, hogy hányadik a sorban. Úgy nézett ki, hogy ő a negyedik. Ha így nézzük, nem is kell sokat várnia. Még nem volt nyolc óra.

Akkor kezdődött az ügyfélfogadás. Ott ülve, a sorára várva azt gondolta, nem fogja megengedni az ügyintézőnek, hogy pökhendi legyen vele. Mégiscsak ő az ügyfél. Ő meg csak egy ügyintéző.

– *Majd jól kiosztom, ha nem beszél velem rendesen. Meg ki is kérem magamnak. Mit képzél az a nő ott bent. Csak azért, mert erre szorul, még nem beszélhet akárhogy egy ügyféllel. Mert hallotta ám, hogy milyenek ezek ott az ajtó mögött* – gondolta.

Eddig jutott a gondolataiban, amikor rákerült a sor.

Az ügyintéző kitárta az ajtót. Rendezett és viszonylag egyszerű volt az öltözete. Szoknya, blúz és kardigán. A lábán fehér zokni és papucs volt. Kedvesen intett a kezével, és maga elé engedve helyet kínálta.

Már ezen is meglepődött. A bátorító mosoly meg elég volt neki arra, hogy elmúljon az a görcs a gyomrából.

Elmondta, miért jött. Az ügyintéző bólogatott a fejével. Az asztalra előkészített nyomtatványokból kiemelve a megfelelőket, odanyújtotta neki. Ceruzával ráírta, hogy a válaszok alá támasztására milyen bizonylatot kell csatolni.

– Nem kell azokkal sietni, ráér akkor is behozni, ha erre jár, de legkésőbb egy héten belül, és egy héten többször is 18 óráig van ügyintézés. De minél előbb vannak itt a bizonylatok, annál előbb várható az ügy így vagy úgy való lerendezése – mondta az ügyintéző.

Azt is beikszelte a nyomtatványon, hogy neki mit kell feltétlenül elhoznia.

– Ha nincs, ahol fénymásoljon, itt lefénymásolom az eredeti bizonylatokat. Természetesen, az ügyintézésért nem kell fizetni – nézett rá biztatóan.

Mire végzett, el is múlt a szorongása. Valami jó érzés kerítette hatalmába az egész testét. Mosolygott, amikor kilépett az irodából. A nyomtatványokat összehajtotta négyfele, és úgy tette be a táskába. Az utcán is mosolygott.

Elhaladva a presszó mellett, épp' csak odapillantott az ablakra. Már jól elhaladt, mikor megtorpant. Visszalépett. Úgy féltáldt állva olvasta a cetlit, ami ki volt téve.

„Takarítónő munkatársat keresek. Délelőttre, napi 4 órában. Fizetés megegyezés szerint.”

Hitetlenkedve olvasta az írást. Fellépett a lépcsőre, és belépett a presszóba.